

KATALOG

NAUKI SPOŁECZNEJ

PNKK W RP

Przedstawiamy podstawowe problemy naszej Nauki Społecznej, ponieważ uważamy, że Kościół nie jest samotną wyspą, ani tworem oderwanym od rzeczywistości, dlatego będziemy się starali w najbliższym czasie przedstawić kompletne kompendium Nauki Społecznej naszego Kościoła.

Kościół, wierny swojemu posłannictwu, nieustannie zwraca się do wszystkich ludów i narodów, niosąc prawdę, że człowiek otrzymuje zbawienie jedynie w imię Chrystusa. To zbawienie, uzyskane przez Pana Jezusa „za wielką cenę” (1 Kor 6,20; por. 1 P 1,18-19), jest darem, który w pełni urzeczywistnia się w nowym życiu czekającym sprawiedliwych po śmierci. Jednakże orędzie wielkanocne i moc zmartwychwstania nie ograniczają się jedynie do wieczności – one z potężną siłą ogarniają rzeczywistość tego świata.

Rozdział I: Fundament antropologiczny i porządek miłości

Fundamentem nauki społecznej PNKK w RP jest prawda o człowieku stworzonym na obraz i podobieństwo Boże (*Imago Dei*). Każda osoba posiada niezbywalną godność, która nie wynika z nadania państwowego, lecz z samego aktu stwórczego. Za św. Tomaszem z Akwinu uznajemy substancjalną jedność duszy i ciała, co oznacza, że krzywda zadana sferze duchowej lub emocjonalnej (np. poprzez alienację) jest krzywdą zadaną całej osobie.

Wolność Sumienia: Jako Kościół starokatolicki uznajemy sumienie za najwyższe sanktuarium spotkania z Bogiem. Sprzeciwiamy się wszelkiej formie przymusu duchowego i społecznego. Wolność ta obejmuje prawo dziecka do prawdy o swoim pochodzeniu i swobodnej więzi z obojgiem rodziców.

Ordo Caritatis: Porządek miłości porządkuje relacje człowieka. Najwyższym obowiązkiem po miłości do Boga jest miłość do tych, za których jesteśmy odpowiedzialni – do rodziny. Miłość jest tutaj pojmowana jako obowiązek sprawiedliwości.

Rozdział II: Rodzina i Wspólnota – Środowisko Wzrastania i Solidarności

Rodzina jest „małym Kościołem” i suwerenną wspólnotą osób (*communio personarum*). Za św. Augustynem uznajemy, że pokój domowy (*pax domestica*) jest fundamentem pokoju w państwie.

Równość Rodzicielska: Matka i ojciec mają równe prawo i obowiązek uczestniczenia w życiu dziecka. Alienacja rodzicielska jest zdefiniowana jako grzech przeciwko IV Przykazaniu i działanie anty-społeczne.

Solidarność z Niepełnosprawnymi: Godność osoby nie zależy od jej sprawności. Państwo ma obowiązek zabezpieczyć infrastrukturę i wsparcie finansowe, realizując platońską ideę sprawiedliwości, natomiast Kościół zapewnia opiekę duchową i wspólnotę akceptacji.

Rozdział III: Etyka Pracy, Gospodarka i Służba Narodowi

Praca jest powołaniem i współdziałem w procesie stwarzania. Uznajemy prymat osoby nad kapitałem. Postulujemy wprowadzenie „płacy rodzinnej”, umożliwiającej godne życie bez lęku o byt materialny.

Patriotyzm Jutra: Rozumiany jako *Caritas Patriae* – miłość ofiarna do ojczyzny, która jest wspólnotą rodzin. Naród to rodzina rodzin, a jego siła zależy od trwałości więzi międzyludzkich.

Rozdział IV: Misja Kościoła i Hierarchii w ujęciu Bp. Franciszka Hodura

Nawiązując do pism Organizatora PNKK, bp. Franciszka Hodura, uznajemy, że Królestwo Boże należy budować już na ziemi poprzez sprawiedliwość społeczną. Biskup jest sługą ludu i rzecznikiem wydziedziczonych. Kościół ma być przestrzenią wolności, gdzie „uśpione sumienia” są budzone do czynnej miłości i walki z wyzyskiem.

Eschatologia nadziei wzywa nas do czynnej miłości. Jeśli wierzymy w nieskończone miłosierdzie Boże, sami musimy stawać się jego narzędziami. Biskup i kapłan jako przewodnicy nie mogą spocząć, dopóki w ich wspólnotach dzieje się krzywda, łamane są więzi rodzinne (alienacja) lub niszczona jest godność drugiego człowieka. Naszą odpowiedzią na lęki współczesnego świata (magia, horoskopy, determinizm) jest radosna ufność w Bożą Opatrzność, która prowadzi wszechświat ku ostatecznemu wyzwoleniu w Chrystusie.

PNKK w RP kroczy drogą wyznaczoną przez krew męczenników i trud emigrantów. Jesteśmy strażnikami Prawdy, która wyzwala i Miłości, która buduje. Świadomi naszej przeszłości, z nadzieją patrzymy w przyszłość, budując Królestwo Boże „tu i teraz” – w każdym polskim domu, w każdym ludzkim sercu i w każdej wspólnocie, która pragnie żyć w wolności dzieci Bożych.

Rozdział V: Kościół w Świecie Współczesnym – Misja i Głos Sumienia

Kościół ma obowiązek stawać w obronie najsłabszych, ubogich i dotkniętych przez los. Posiada on również prawo i obowiązek wyrażania zdania w najważniejszych kwestiach moralnych, pełniąc rolę „sumienia narodu”. Kościół musi mieć odwagę nazywać zło po imieniu, sprzeciwiając się kłamstwu, manipulacji i niesprawiedliwym systemom prawnym.

Kościół PNKK w RP, wierny swojemu posłannictwu, odczytuje swoją rolę jako żywą obecność Chrystusa w dynamicznie zmieniającym się świecie. Nie jest on instytucją wycofaną, lecz wspólnotą, która na fundamentach Ewangelii buduje „dom dla wydziedziczonych” i staje się proroczym głosem współczesności.

Przypominamy wszystkim – od obywateli po ludzi władzy – że życie społeczne i sprawowanie rządów to wielka odpowiedzialność przed narodem i Bogiem. Naszym zadaniem jest formowanie sumień w taki sposób, aby fundamentem Rzeczypospolitej była zawsze prawda, sprawiedliwość i bezwzględny szacunek dla każdego człowieka – od poczęcia aż do naturalnej śmierci.

Rozdział VI: Prawa Dziecka i Przeciwdziałanie Alienacji Rodzicielskiej

Nauka społeczna Kościoła PNKK w RP kategorycznie stwierdza, że dziecko nie jest własnością rodziców, lecz autonomiczną osobą powierzoną ich pieczy przez Boga. Każde działanie uderzające w dobrostan dziecka jest uderzeniem w samego Stwórcę.

Zwalczanie alienacji rodzicielskiej oraz budowanie struktur takich jak COWiWR i piecza zastępcza to nie tylko zadanie społeczne, to **misja ratowania dusz**. Kościół PNKK w RP stoi na straży dziecka, przypominając słowa Chrystusa: *„Kto by stał się powodem grzechu dla jednego z tych małych, którzy wierzą we Mnie, temu byłoby lepiej kamień młyński zawiesić u szyi i utopić go w głębi morza”* (Mt 18, 6). Każda odzyskana dla dziecka relacja z rodzicem jest małym zwycięstwem Królestwa Bożego na ziemi.

Rozdział VII: Integralna Opieka nad Człowiekiem i Sztafeta Pokoleń

Kościół nasz wierzy, że osoba ludzka jest koroną stworzenia. Każdy człowiek, niezależnie od pochodzenia, statusu majątkowego czy sprawności, posiada niezbywalną godność wynikającą z bycia obrazem Boga (*Imago Dei*). Nasza misja to nie tylko głoszenie prawd wiary, ale konkretna, integralna opieka nad każdym człowiekiem na każdym etapie jego drogi.

Jesteśmy wspólnotą, która „spala się” w służbie. Każda pomoc dziecku, rodzicowi, osobie z niepełnosprawnością czy seniorowi jest realizacją „Ewangelii czynu”. Nie pytamy o pochodzenie czy status – w każdym cierpiącym i potrzebującym widzimy oblicze naszego Pana, Jezusa Chrystusa.

Rozdział VIII: Życie Zakonne, Monastycyzm i Misja Chrześcijańskiego Międzymorza

Z głębokim szacunkiem i czcią odnosimy się do życia konsekrowanego, widząc w nim nie tylko formę osobistej pobożności, ale istotny element nauki społecznej. Życie wspólnotowe w klasztorze jest radykalną realizacją „Ewangelii w działaniu” i modelem sprawiedliwego społeczeństwa opartego na miłości i współodpowiedzialności.

Kościół PNKK w RP widzi w osobach zakonnych „strażników poranka”, którzy swoją modlitwą i pracą (*Ora et Labora*) podtrzymują płomień wiary w całym narodzie. Wspólnota zakonna jest wzorcem relacji społecznych – gdzie silniejszy wspiera słabszego, a mądrość spotyka się z zapalem w dążeniu do zbawienia całkowitego.

Budując Chrześcijańskie Międzymorze i pielęgnując dziedzictwo św. Ottona czy św. Gorazda, leczymy rany historii. Wskazujemy, że jedyną drogą do pokoju jest powrót do wspólnych, świętych korzeni, które od wieków wyrastają z jednej Ewangelii, a które my, na Ziemiach Zachodnich i w Wikariacie Niemieckim, z pokorą i odwagą pielęgnujemy.

opracowanie: Bp. Stanisław Będzieszak, ks. inf. Artur J. Sitko

